

[Gade]

Vi var glade for, at der var et flertal i den danske befolkning, som satte folketingsflertallet på plads den 2. juni. Det er derfor, vi som parti har været så optaget af at finde en model, hvor vi kan respektere det nej fuldt ud, 100 pct., og så samtidig kan leve op til det, som alle sagde før den 2. juni at afstemningen ikke handlede om: at vi skulle forlade EF. Det var ikke en afstemning om EF-medlemskabet. Det var en afstemning om, om EF skulle udvikle sig i retning af EF's forenede stater. Det sagde befolkningen nej til, og det siger det nationale kompromis nej til.

Der har været talt fra Fremskridtspartiets side om, at vi diskuterer bag lukkede døre. Jeg vil sige, at SF's synspunkter er blevet leveret i fuld offentlighed for snurrende tv-kamera før den 2. juni. Alle, der gik hen og stemte, kendte SF's position, og SF sagde også til vælgerne: Når vi får nej'et, så bliver der nogle drøftelser bagefter, genforhandlinger, nyforhandlinger og drøftelser med de andre lande. Det er i realiteten det, vi er i fuld gang med.

Der sker afgørende ændringer. Danmark får en aftale, der indebærer, at Danmark ikke er forpligtet på det, der er det reelle indhold i unionen. Vi holder os uden for den fælles mønt og de krav til den økonomiske politik, der er knyttet dertil. Danmark holder sig uden for den forsvarspolitiske dimension, dvs. traktatteksten J 4, stk. 1 og 2. Danmark skal ikke være forpligtet i forhold til unionsborgerskabet. Danmark godtager ikke suverænitetsafgivelser på det retlige og politimæssige område.

Unionsmålsætningen får ikke virkning for Danmark på disse områder.

Det er fem pinde, og det er lige præcis her, der skal laves en retligt bindende aftale uden tidsbegrænsning, som gør, at det har Danmark ikke del i. Kun hvis de øvrige 11 lande vil give Danmark en sådan aftale, vil Danmark undlade at modsætte sig, at de øvrige EF-lande på disse områder går videre. Hvis de øvrige lande ikke giver Danmark denne aftale, vil det føre til en omfattende krise i EF-samarbejdet. Det er jo klart. Vi skriver simpelt hen ikke under, før vi har fået den sikkerhed for en dansk aftale, som gør, at vi har sagt nej til perspektivet EF's forenede stater.

Dernæst skal der ske klare forbedringer i EF-samarbejdet med mere åbenhed, demokrati og reel nærhed, mindre bureaukrati, mindre

centralisme. Det er vigtigt at præcisere, at her er der områder, hvor EF overhovedet ikke må blande sig, som f.eks. kultur, uddannelse, sundhed. Det er vigtigt, at der kommer åbne ministerrådsmøder og mere åbenhed i forvaltningen samt sikrere miljøbestemmelser, f.eks. med en hvidbog for 5. miljøhandlingsprogram for blot at nævne nogle af den lange række initiativer, der ligger i det nationale kompromis.

Den del af det nationale kompromis har den offentlige debat nok sat for lidt fokus på, men det er også afgørende og skal være en del af det nye grundlag, som vi i Folketinget skal tage stilling til, og som vælgerne til sin tid kommer til at tage stilling til. Danmark pjatter ikke med sine folkeafstemninger. Det er en del af vores forfatning efter grundlovens § 20. Derfor kan der aldrig blive tale om at sende det samme med små krummelurer ud til en ny folkeafstemning, og det nationale kompromis er noget helt andet, ligegyldigt hvad fru Pia Kjærsgaard forsøger at sige her.

Hendes og Fremskridtspartiets indsats i dag – hvor man jo egentlig kunne synes, at det kunne være rigtigt, at vi skulle have noget mere debat i offentligheden om de her ting – er ikke en indsats, der fører til, at der bliver større viden. Det er en indsats, der stort set går ud på at mudre alt til, uden at vi kommer til noget, der minder om den mindste præcision.

Engang troede jeg, jeg vidste, hvad det var, Fremskridtspartiet var imod. Det var unionen. Nu har jeg forstået, at Fremskridtspartiet, når de skal konkretisere det, kun kan komme på én ting – nemlig Samhørighedsfonden – ud over Regionalfonden og Socialfonden. Det er rigtigt, at der er kommet en ny fond, der hedder Samhørighedsfonden, men de to andre fonde eksisterer da i EF, i det EF-samarbejde, som man synes man går ind for. Jeg ved ikke, om det hele kan koges ned til et traditionelt og for mig at se ubehageligt højresynspunkt, ultrahøjresynspunkt, nemlig at det eneste, det handler om, er egoisme, dansk egoisme, national egoisme, og at al tanke om, at man skal være lidt solidarisk med nogle andre i samfundet, i det danske samfund, al tanke om, at man skal være solidarisk med nogle fattige lande i EF og uden for EF og uden for Europa, det er noget, Fremskridtspartiet ikke kan lide. Jeg er lige ved at synes, at det, jeg har hørt fra Fremskridtspartiet i dag, kan koges ned til det.